

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 1014/12</i>
------------------	------------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	<i>SSA Bogumiła Burda</i>
	Sędziowie:	<i>SSA Barbara Gonera (spr.)</i> <i>SSA Marta Pańczyk-Kujawska</i>
	Protokolant	st.sekr.sądowy M. Piekielek

po rozpoznaniu w dniu ***16 stycznia 2013 r.***

na rozprawie

sprawyz wniosku ***T. D.***

przeciwko ***Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.***

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku ***Sądu Okręgowego w Krośnie***

z dnia ***30 sierpnia 2012 r.*** sygn. akt ***IV U 1104/12***

z m i e n i a zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. z 30 maja 2012r. w ten sposób, że prawo do emerytury przyznaje wnioskodawcy T. D. od 1 maja 2012r.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 maja 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. odmówił wnioskodawcy T. D. prawa do emerytury, powołując art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r., nr 39, poz. 353 ze zmianami) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego

1983 w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zmianami).

W uzasadnieniu decyzji Zakład wskazał, że zgodnie z art. 184 w/w ustawy ubezpieczonemu mężczyźnie po osiągnięciu wieku 60 lat przysługuje prawo do emerytury jeżeli spełni łącznie następujące warunki: na dzień 1 stycznia 1999 r. posiada okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat - w tym okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wynoszący 15 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i rozwiązał stosunek pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że wnioskodawca posiada wymagany staż pracy oraz staż pracy w warunkach szczególnych, jednakże składając wniosek o świadczenie po rozwiązaniu stosunku pracy pozostawał w zatrudnieniu na podstawie nowego stosunku pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł T. D. domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury wskazując, iż przed uprawomocnieniem się decyzji odmawiającej mu prawa do emerytury z 30 kwietnia 2012 r. przedłożył świadectwo pracy z 7 maja 2012 r., potwierdzające rozwiązanie przezeń stosunku pracy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, powtarzając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Krośnie umorzył postępowanie w przedmiocie przyznania prawa do emerytury i oddalając odwołanie w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy ustalił, iż wnioskodawca urodzony (...) legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych oraz okresami składkowymi i nieskładkowymi na 1 stycznia 1999 r. Dalej wskazał na zatrudnienie wnioskodawcy w (...)Rejonowym Przedstawicielstwie Wojskowym w K. od 1 lutego do 30 kwietnia 2012 r., które stanowiło podstawę wydania decyzji z 12 kwietnia 2012 r. odmawiającej mu prawa do emerytury z uwagi na nierozwiązanie stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą. Z dniem 30 kwietnia 2012 r. odwołujący rozwiązał stosunek pracy łączący go z (...)Rejonowym Przedstawicielstwem Wojskowym w K. i jednocześnie zawarł z nim nową umowę o pracę od 1 maja 2012 r. w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu na czas określony do 31 grudnia 2014 r. W dniu 7 maja wnioskodawca przedłożył świadectwo pracy wskazujące na rozwiązanie stosunku pracy wskutek czego Zakład wydał zaskarżoną w przedmiotowym postępowaniu decyzję. Dalej Sąd wskazał, że po rozwiązaniu przez T. D. stosunku pracy na czas określony Zakład decyzją z 25 lipca 2012 r. przyznał mu prawo do emerytury od 26 czerwca 2012 r., tj. następnego dnia po rozwiązaniu umowy o pracę.

Dokonując oceny prawnej sprawy Sąd Okręgowy wskazując na art. 477¹³ kpc uznał, że odwołanie wnioskodawcy w części dotyczącej przyznania prawa do emerytury podlega umorzeniu w związku z przyznaniem prawa do emerytury decyzją z 25 lipca 2012 r., zaś kwestią sporną w sprawie pozostała jedynie data przyznania świadczenia. Dalej Sąd powołał art. 32 i art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskazując, że warunkiem przyznania dochodzonego przez T. D. świadczenia było rozwiązanie przezeń stosunku pracy. Sąd stwierdził, iż rozwiązanie stosunku pracy 30 kwietnia 2012 r. i jednoczesne zawarcie nowej umowy o pracę od 1 maja 2012 r. na czas określony na $\frac{3}{4}$ etatu było jedynie zmianą formy zatrudnienia odwołującego, skoro w jego stosunku pracy nie nastąpił nawet 1 dzień przerwy. Dodatkowo Sąd powołał treść art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS i uznał, że ostatnią przesłankę warunkującą przyznanie mu świadczenia spełnił 26 czerwca 2012 r., wobec czego oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Powyższy wyrok apelacją zaskarżył wnioskodawca domagając się przyznania mu prawa do emerytury od 1 maja 2012 r. Wskazał, że w dniu 30 kwietnia 2012 r. rozwiązał stosunek pracy z pracodawcą i 7 maja 2012 r. przedłożył organowi rentowemu świadectwo pracy na dowód tej okoliczności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest w pełni uzasadniona i skutkować musi wydaniem orzeczenia reformatoryjnego.

W pierwszej kolejności wypadnie wskazać, że u podstaw wydanego przez Sąd Okręgowy orzeczenia legło uznanie przezeń, iż rozwiązanie umowy o pracę 30 kwietnia 2012 r. i zawarcie nowej od dnia 1 maja 2012 r. nie spełnia wymogów z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, bowiem z uwagi na brak jakiegokolwiek przerwy w zatrudnieniu była to jedynie zmiana formy zatrudnienia, a nie rozwiązanie stosunku pracy. Sąd Apelacyjny nie podziela tego stanowiska, bowiem zebrany w sprawie materiał dowody wskazuje na to, iż doszło do rozwiązania stosunku pracy łączącego wnioskodawcę z (...)Rejonowym Przedstawicielstwem Wojskowym w K.. Po jej rozwiązaniu doszło do zawarcia nowej umowy o pracę w której inaczej określono warunki zatrudnienia wnioskodawcy zmniejszając jej wymiar z pełnego etatu na $\frac{3}{4}$, a także, zmieniono charakter umowy o pracę z umowy na czas nieokreślony na umowę o charakterze czasowym do 31 grudnia 2014 r. Podkreślić przy tym należy, że nie jest konstytutywną cechą rozwiązania stosunku pracy przerwa pomiędzy rozwiązaniem jednej umowy o pracę, a zawarciem nowej, w związku z czym stanowisko Sądu I instancji należy uznać za całkowicie nieuprawnione. Wobec powyższego należy przyjąć, że T. D. rozwiązał łączący go stosunek pracy w rozumieniu art. 184 ustawy emerytalno – rentowej w brzmieniu obowiązującym w spornym okresie i spełniał wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie mu prawa do emerytury na dzień 1 maja 2012 r. – jak tego domagał się w apelacji wnioskodawca.

Mając powyższe na uwadze należało zmienić zaskarżony wyrok i przyznać wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1 maja 2012 r., a to na podstawie art. 386 § 1 kpc.